

По-перше, треба пам'ятати — для дитини 6 — 8 років читання — це праця, важка праця. Ми, дорослі, вже давно забули, що значить скласти з букв склади, а зі складів слова. Нам здається, що може бути простіше — взяти і прочитати пару сторінок. Повірте, для дитини, яка тільки-тільки опановує навичку читання це важко. А коли поруч стоїть хтось з дорослих і контролює весь процес, вимагаючи читати виразно вголос, важко подвійно. Мине небагато часу, і навик читання у дитини автоматизується, тоді це вже не здаватиметься таким складним. Відбувається це, коли швидкість читання досягає приблизно 70 слів за хвилину (звичайно, для кожної дитини своя норма). Комуś з дітей, щоб досягти такого рівня знадобиться місяць, комуś — рік і більше. Головне в цей момент — не квапити. Пам'ятайте — на цьому етапі головне — правильність.

Не варто забувати і про те, що перші книги, які ваша дитина читає сама, повинні бути з великим шрифтом, красивими малюнками і невеликими за обсягом. Це дорослим так хочеться пропустити в розмові: «А мій син (дочка) нещодавно «Три мушкетери» читати закінчив». Для дитини ж головне, що побитий

маленький рекорд — книга прочитана повністю. Так нехай же таких рекордів буде більше! І, погодьтеся, чим книга тонше, тим такий рекорд ближче. Це те, що стосується «технічної» сторони питання.

Наступний важливий момент — безумовно, я зараз не скажу нічого нового — те, що читаєш, має подобатися. На жаль, сучасні шкільні програми грішать нововведеннями. Розумним тітонькам та дядечкам, які пишуть підручники, мабуть, хочеться додати до них чогось свіженького. І ось вже зовсім мало вивчають у початковій школі Пушкіна, немає і «Сірої шийки» і розповідей Біанкі. Проте з'явилися вірші Бальмонта і Пастернака, розділи з «Хоббіта». Ні, я не маю нічого проти визнаних авторів, більш того, я сама дуже люблю вірші Бориса Пастернака. От тільки багато з них читати для учнів початкової школи важко, та й сенс незрозумілий. Мені було дуже прикро, коли буквально «вимучивши» кілька сторінок Толкієна з підручника другого (!) класу, мої діти сказали, що всю книгу читати ніколи не будуть! Саме собою напрошувалося питання: «А може, не треба поспішати?» Варто почекати пару років і ці твори стануть нашим дітям зрозуміліше і ближче.

Конкурують з авторами підручників і багато вчителів, задаючи до уроків позакласного читання твори «крутіше» (мабуть, щоб похвалитися перед колегами — інших причин я не можу придумати). І ось учням другого, третього класу задають читати «Пригоди Робінзона Крузо», «Пригоди Гуллівера» (ні, не всім відомі історії про ліліпутів і велетнів, а решту). Але багатьом дітям прочитати ці книги на даному етапі просто не під силу! Яка вже тут любов — суцільна мука. Я передбачаю запитання: «А що робити, якщо дійсно задали

прочитати? Учити дитину не виконувати завдання?» Звичайно це не вихід. Тут потрібна допомога дорослих. Допомогайте своїй дитині читати ті твори, які йому самому прочитати ще важко. Читайте частину сторінок вголос самі, вибирайте тільки деякі глави, переказуйте самі те, що не встигли прочитати разом. На жаль, все це вимагає часу, але без вашої допомоги самим дітям не впоратися.

А де брати книги, які сподобаються дитині? Відповідь напрошується сама собою. Зараз вибір в книжкових магазинах просто величезний. Прийдіть до магазину разом з дитиною (обов'язково разом!). Головне тут — стримати свої пориви. Так, зараз багато книг з вмістом, залишає бажати кращого (я зараз про скорочені переказах відомих казок), їх так і хочеться залишити на полицях магазину. Зате вони з картинками! Їх цікаво дивитися і можна трохи читати, а на перших порах цього достатньо. І ще — з найкращих спонукань ми прагнемо підсунути нашим дітям ті книги, які колись із захопленням читали самі. Тут теж

Як зробити читання улюбленим заняттям дитини

важливо вчасно зупинитися. Чи то з почуття протиріччя, чи то інтереси у сучасних дітей декілька інші, але вони не завжди з інтересом починають читати те, що люб'язно підсунули ми. Головне — не ображатися, не повчати: «Це ж класика!» Дайте вашій дитині самій зробити вибір. Чудово, якщо обрана книга виявиться частиною серії. Так, якщо вона сподобається, захочеться купити наступну. Не нехуйте новими авторами, хоча, звичайно, поцікавитися змістом книги варто. На жаль, продається зараз в дитячих відділах і зовсім не дитяча література, відверто агресивна і т.п.

Де ще «живуть» книги? Звичайно, в бібліотеках. Багато хто вважає, що ходити в них зовсім не потрібно — зараз всі потрібні книги можна купити. Але це омана. По-перше, в бібліотеках зовсім особлива атмосфера. Прийдіть туди разом з дитиною і вона, підкоряючись загальному пориву, швидше за все, піде звідти з книгою в руках (чи хоча б з журналом). По-друге, ви навчите дитину користуватися бібліотекою, а це вміння стане в нагоді їй, коли вона буде отримувати вищу освіту.

Наступний важливий момент — дитина росте і виховується в сім'ї. І, хочемо ми того чи ні, діти копіюють поведінку дорослих, перш за все, батьків. Часом важко вселити семирічній людині думку про необхідність читання, якщо батьків з книгою в руках він ніколи не бачив. Так що, перш, ніж нарікати на своє чадо, озирніться на себе. Тільки закликами тут не обійтись, потрібен наочний приклад.

Але, бувають і протилежні ситуації. Якось, були у мене на консультації мама з сином. На моє запитання про те, як часто дитина бачить як батьки читають, мама захлинаючись

розповідала: «Та я постійно книгами обкладена, я зараз над кандидатською дисертацією працюю ...» Син же потім казав: «Мама весь час щось читає, працює. Зовсім на мене уваги не звертає. Ненавиджу ці її книги.» Що тут скажеш? Книги стали для хлопчика конкурентами в боротьбі за увагу мами. Яка вже тут любов.

Але навіть якщо в сім'ї дорослі (без перекосів) люблять читати, є один важливий нюанс, який допоможе поглянути вашій дитині на книги як на щось цікаве. Книги повинні не просто прочитуватися. Важливо, дуже важливо, щоб члени сім'ї ділилися один з одним враженнями про прочитане, розповідали що сподобалося, а що ні, переказували найцікавіші моменти. Тільки в цьому випадку можна «заразитися» цікавістю до книг. І пам'ятайте — якщо раптом ваша дитина почала вам розповідати про те, що прочитала сама (навіть якщо це лише напис на рекламному щиті), не відмахуйтеся, вислухайте, похваліть (тільки щиро, без іронії), тоді він прийде до вас ще й ще раз.

І останнє — якщо ви спостерігаєте, що при читанні ваша дитина робить дуже багато помилок — переставляє букви, склади, замінює одні букви іншими, додумує закінчення і т.п., не втрачайте час. Метод, який радять в даному випадку педагоги — «читайте більше» — тут зовсім не підходить. Звертайтеся за допомогою до фахівця — нейропсихолога, логопеда.

Пам'ятайте, що любов до книг не береться нізвідки, вона формується поступово.

